

HOLLY SEDDON

PĚT JMEN
ČTYŘI JSOU CIZÍ
JEDNO ZNAŠ...

**JSI NA
ŘADĚ**

Jsi na řadě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Seddon

Jsi na řadě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HOLLY SEDDON

JSI NA ŘADĚ

2022

Pro Gilly.

Pomohla mi přivést na svět tuhle knihu
a stráží moje tajemství.

ČÁST PRVNÍ:

Současnost

Marianne

Sobota 11. září 2021

Na Mariannina ramena dopadne stín. Prsty u nohou, položené na ledové podlaze, se samy od sebe zkroutí, a po zádech jí přeběhne mráz. V porovnání s jejím bytem v Hackney vypadá dům Noaha Richmonda jako palác, ale ona má nejradši tuhle mrňavou studenou zahrádku. Střeží ji vysoké zdi, takže sousedi sem nevidí. Noahova zesnulá žena do ní zasadila ozdobnou třešeň, takže tu zbylo dost prostoru jen na dřevěnou lavičku.

Marianne se stáhne do rohu, zapálí si cigaretu a vzhledne do koruny stromu. Když tu před několika měsíci seděla poprvé a zachvívala se pocitem viny a radostí po první společné noci, strom zářil růžovými květy. Dnes ráno musela zamést to, co z nich zbylo. Suché chomáče okvětních lístků, připomínající zatnuté pěstičky.

Zatímco nasává do plic poslední dávku kouře, dovolí si kraťoulinkou vzpomínku na poslední společný víkend s Gregem. Čaj, toast, *Observer*. Žádné cigarety, žádná terasa, nic nového, co by o sobě navzájem zjistili. A žádné veselé klábosení, trylky smíchu, nic, co kdysi bývalo. Ale pod vším tím tichem se dál skrývala hluboká náklonnost, základ, do nějž oba nalili roky lásky a úcty.

V neděli večer jako vždycky grilovali. Tedy, Greg griloval.

V prvních letech ho vaření strašně bavilo a ona s chutí jedla to, co připravil. Ale tehdy naposledy... Poděkovala mu vůbec?

Pořád si ho dokáže představit v jejich bytě, jak hněte těsto v pondělní večery. Byl to takový rituál, kdy spořádali vše, co jim

zbylo z nedělního rožnění. Ze zbytků upekli slaný koláč. Vždycky byl pro dva moc velký. Co nesnědli, to nakrájeli a dali do mrazáku. Tolik pondělků, tolik koláčů, vzpomínka na ně připomíná vybledlou zažloutlou fotografii. Vnímáte celek, ne detaily. Ve svých nejtrvalejších vzpomínkách však vidí Grega v maličké kuchyňce s moukou ve vousech a v obočí, a se snubním prstenem pečlivě položeným stranou, aby mu nepřekážel při hnětení těsta.

Vrátí se dovnitř. Noaha zastihne v kuchyni. Popíjí proteinový koktejl. Na ni čeká konvice s kávou, z níž se kouří.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se přes rameno a vezme ze skříňky hrnek. Marianne napřed přikývne, ale pak zavrtí hlavou. Došourá se k Noahovi a ze zadu ho obejmě. Cítí, jak se mu napínají svaly, když jí nalévá kávu. Tyhle nepatrné přesné pohyby jsou pro ni stále nové.

Mlčí, dokud Noah nepolkne a ticho nepřeruší: „Zní to jako klišé,“ spustí opatrně, „ale první výročí je opravdu nejtěžší.“ Marianne se o něho opře o něco víc a on tiše pokračuje: „Ne že to někdy bude snadné, ale lepší se to.“

Přitiskne se k němu pevněji, vděčná, že nemusí nic vysvětlovat. Pochybuje, že by to dokázala.

Podle kuchyňských hodin je právě půl dvanácté. Před rokem téměř na minutu přesně zazvonil telefon.

„Marianne Heywoodová?“

„Ano, kdo volá?“

„Metropolitní policie. Je s vámi někdo?“

Tehdy si myslela, že jí pukne srdce a mrtvá se zhroutlá na podlahu.

Uplynul pouhý rok a ona už objímá jiného muže. Loni se domnívala, že na to nikdy nebude připravená. A přesto... Během uplynulých měsíců, čím víc času tady strávila, tím častěji si uměla představit, že má před sebou nový život. Její věci se postupně přestěhovaly k těm Noahovým. Osvojila si nové zvyky. Soukromé vtipy a vzpomínky, které za ta léta s Gregem nastřádali,

ztratily platnost, a rodí se nové, s Noahem. Ale dnes na ně nemůže myslet. Dnešek patří Gregovi.

Marianne odejde pozdě odpoledne, dřív, než se vrátí Noahova dcera Daisy. Navzdory Marianniným vzrůstajícím nadějím je na společně trávený čas ještě brzy a s jeho pětiletým andílkem se zatím nesetkala. Prarodiče ze strany její matky nechtějí kromě dcery ztratit i vnučku, proto u nich Daisy každý pátek pobývá, zatímco Noah a Marianne předstírají, že jsou ničím nezatížení milenci, společně trávící svůj volný čas.

„Dokud jsem tě nepoznal, nebyl jsem na nový vztah připravený,“ přiznal Noah hned ten první pátek, kdy u něho zůstala.

„Já taky ne,“ odpověděla Marianne. Místo úplné pravdy si vybrala snadnou lež.

A teď, v uvadajícím světle, Marianne vidí svůj zprohýbaný odraz na černých křivkách svého malého autíčka. Hnědé nezkrtné kudrny jí poletují kolem tváře, modré oči září, jen v koutcích přibýlo pár nových vrásek. Dokonce i na odřené kožené bundě je znát věk. Nasliní si prst a otře si rozmazané šminky pod očima, přílivové značky slz. Pak se začne šacovat a hledat klíče.

Vchodové dveře se znovu otevřou a vyběhne z nich Noah obutý jenom v ponožkách. Převyšuje ji o hlavu. Nejspíš má i jednou tak široká ramena jako ona. Je jako medvěd. Pevně ji obejmě a Marianne cítí, jak mu pod tenkým tričkem tluče srdce. Kypí životem. „Jsem tady, kdybys mě potřebovala,“ řekne, pustí ji a vrací se dovnitř. „Ale obtěžovat tě nebudu.“

Na stereu svítí čas 17:37. Marianne couvá z Noahovy příjezdové cesty a pokouší se vzpomenout si, co dělala v tuhle dobu přesně před rokem. Paměť má dočista vymetenou, černá skříňka se záznamem byla odstraněna pro její vlastní dobro.

Krátce po sedmé klíč zarachotí v ulepeném zámku a otevře jí cestu do bytu v londýnském Hackney. Přes noc zůstal prázdný a teď páchne jako opak života. Ne jako smrt, spíš jako prázdno mezi životem a smrtí.

Tenhle byt koupili před sedmi lety jako startovací. Tehdy si nic lepšího dovolit nemohli. Učitelka a pracovník charitativní organizace. Úředník v bance, kde žádali o hypotéku, si hlasitě povzdechl. Gregovi rodiče se nabídli, že jim přispějí, ale hrdost Marianne nedovolila tuhle nabídku přijmout a okamžitě ji seštelila.

Viktoriánský dům byl hodně dávno přestavěn na byt v patře a oddělené umaštěné bistro v přízemí. Stačilo tu bydlet jediný měsíc a všechny jejich věci páchly po přepáleném oleji. Před několika měsíci hygiena bistro zavřela a Marianne ke svému údivu zjistila, že jí schází jeho charakteristický pach. „Stockholmský syndrom,“ zažertoval by na tohle téma Greg. Od uzavření bistra byt trůnil nad prázdným prostorem zakrytým z ulice kovovou mříží.

Před rokem. Na den přesně.

Otevře Gregovu stranu skříně a opatrně z ní vyndá jeho oblíbenou košili. Stáhne ji z ramínka a v očích ji zaštipají slzy. Oběhne látku, jako by to byl kus jeho těla, a zhluboka k ní přičichne, ale Gregova vůně z ní už vyprchala. Zůstalo jen slabé aroma aviváže, kterou měli před rokem v akci. Oblékne se do košile a pečlivě pozapíná knoflíky. Košile na ní visí. Greg nebyl vysoký, zato ona se od té doby scvrkla.

Neumí si představit, že by tohle prováděla s Noahovým obléčením. Zatím ne. Je o hodně větší a mohutnější, ale o to nejde. Jeho svět je kompletní a ona do něj vstupuje. On ji v něm vítá, ale jeho svět jí nepatří. S Gregem si ho budovali spolu. Byli rodina o dvou členech.

Zahledí se do zrcadla a přemítá, co by si Greg pomyslel, kdyby ji teď viděl, jak tu stojí. Že je příliš shovívavá? Nezdvořilá? Její tělo je stále cítit po noci strávené s jiným mužem. Anebo by stejně jako ona vzpomínal, jaké většinou bývalo jejich manželství, než se na samém jeho konci začalo hroutit.

Představuje si, jak Greg říká: „*Miluju tě.*“

„Já tebe taky. Navždycky,“ zašeptá do ticha bytu.

Aniž se vysvlékla z košile, s námahou vysunula okno v kuchyni do takové výšky, aby se mohla vyklonit ven. Z kuchyňky je vidět na skládačku dvorů jiných lidí, ale nikdy na nich nezhlédla živou duši. Kouří. Šlukuje rychle a zhluboka, obláčky dýmu vypouští do budoucích zahrad a vítr je odnáší do korun zakrslých stromů.

Po svatbě oba kouřit přestali. Stejně jako všichni novomanželé se domnívali, že už nikdy nezačnou. Nechtěli, aby jim hrozba rakoviny plic nabourala sny o společném životě. Pro Grega to bylo snadné, protože nikdy nebyl silný kuřák, ale Marianne nerada přiznávala, jak to pro ni bylo těžké. Osobní potupa. I když už oficiálně nekouřila, občas podlehla nutkání a „vypůjčila“ si cigaretu od kamarádek při těch vzácných příležitostech, kdy spolu někam vyrazily. Během náročných dnů je loudila od kolegů a po několika málo hádkách s Gregem si potají koupila krabičku s deseti kusy a měla kvůli tomu sama na sebe vztek. Což platilo do posledních měsíců jeho života, kdy se štekali docela často, a krabičky po dvaceti cigaretách se už ani neobtěžovala nějak zvlášť skrývat a nechávala je povalovat na otevřených poličkách.

A pak, před rokem, na den přesně, přijela do nemocnice a oni ji nahnali do kamrlíku s legračně květovanou pohovkou, kde visely cedulky se zákazem kouření, všude kam se podívala.

„Můžu ho vidět?“ zeptala se.

Následovala odmlka a hluboký nádech. „Moc mě to mrzí,“ spustila lékařka a naučeným pohybem sepnula ruce.

Marianne seděla na té tvrdé hnusné pohovce zhroucená do sebe a téměř nevníkala jediné slovo. Když konečně otevřela oči, myslela jen na to, jak nutně potřebuje cigaretu.

Ten první týden kouřila tak často, až jí zežloutly prsty a lidé zadržovali dech, když se ji pokoušeli povzbudivě obejmout. Máma opakovaně otvírala okna a dovolovala zářijovým větrům prolétnout bytem, až se útržky papíru s posledními Gregovými slovy nebezpečně třepotaly. Marianne to nakonec nevydržela, okna přibouchla a křičela na mámu bůhvíco. Ukazovala na

Gregovy zápisníky a čmáranice, lístečky s poznámkami a účtenky, které ji předtím strašně štvaly, protože se cpaly na každou volnou plochu jejich „kolibřího“ bytu.

Každý artefakt života se po smrti stává posvátným.

„Navěky“ už pro Marianne tolik neznamená a nemá žádné plány. Udusí cigaretu o betonový parapet a hned je na něm o puntík víc. A je to! Nedopalek odhodí do přetékaajícího květináče, v němž kdysi chtěla něco pěstovat, popadne okno za olupující se rám a stáhne tabuli dolů.

Otevře prázdnou ledničku a pak zkusmo vezme za rozbitá dvířka mrazáku. Tenhle mrňavý prostor sama nevyužívala. Nakoukla do něj, až když práskla s dvířky u chladničky a zazívala na ni ta od mrazáku. Teprve tehdy spatřila, co je uvnitř. Kus Gregova koláče, zastrčený sem některé pondělí před strašně dávnou dobou. Vzdálená připomínka.

Koláč tu pořád je. Opatrně ho vyndá a drží jako novorozeně. Solidní důkaz o tom, že tu Greg kdysi byl, byl živý, staral se a vařil poctivá domácí jídla jen pro ně dva. Na knoflíky u trouby dopadly slzy a kuchyňka se zaplnila zatuchlým oděrem. Představuje si, že slyší Gregův hlas: „*Co děláš v mojí kuchyni, pipko?*“

„Promiň,“ zašeptá Marianne, „ale když ho brzy nesním, budu ho muset vyhodit.“ Opatrně rozmrazí koláč v mikrovlnce – a není cesty zpět. Tohle se v těch letácích o zármutku nedočtete. Kdy nastal správný čas pořídit si nového milence? A kdy je v pořádku sníst poslední kousek koláče?

Opatrně ho zvedne z plastové vaničky a ušklíbne se, když si všimne, že se nejenom rozmrazil a změkkl, ale na okrajích začíná bublat. „Promiň,“ zašeptá znovu. Vždycky žertovali o tom, jak je v kuchyni nemožná. „Ty bys dokázala připálit i vejce natvrdo,“ chechtal se Greg. „Ty jsi Kuchařský Rambo.“

Při té vzpomínce se usměje, položí koláč na plech a zasune jej do trouby. Už dlouho si doma nedopřála pořádné jídlo. Kuchařský Rambo je stále, kupuje si hotovky, něco si objedná z restau-

race, anebo nějaké to jídlo jednoduše vynechá, než aby si s ním lámala hlavu. Ale tohle je jiné. Zatímco se koláč peče, Marianne vykouří další cigaretu a prostře stůl.

Polykat jí zpočátku připadá nevhodné. Jako by se neživila posledními zbytky doma připraveného koláče, ale cpala se kusem samotného Grega. Připadá si jako kanibal. Ale brzy její smysly opanuje důvěrně známá chuť a křehkost těsta, které celý rok postrádala. Když spolkne poslední sousto, rozpláče se. Gregova poslední připomínka je pryč.

„Strašně, strašně moc mi chybíš,“ sdělí prázdnému talíři. „Kéž bys tu byl každý zatracený den!“

Pohlédne na hromadu sešitů a služební notebook, ale moc dobře ví, že dnes večer pracovat nebude. Je příliš plná, příliš smutná.

Místo toho udělá to, co udělala na výročí svatby a na Gregovy narozeniny. Co dělávala v prvních nocích svého vdovství, kdy jí postel připadala bolestně studená a noc nesnesitelně dlouhá. A potom později, když se potřebovala zbičovat vzpomínkami ve chvílích, kdy z postele sálalo teplo nesprávného těla.

Dnes v noci se bude utápět ve všem, co po Gregovi zbylo.

Několik prvních týdnů po pohřbu a dlouho předtím, než potkala Noaha, se zabývala vším, co jí Grega nějak připomínalo. Byla toho spousta. Fotografie, vzkazy z prvních dnů jejich známosti, dárky a oblečení. Listovala Gregovými zápisníky plnými nerozluštitelných čmáranic a seznamů. Dokonce se sem tam postříkala jeho kolínskou.

Nakonec zatoužila dostat víc a vrhla se na digitální pozůstatost. A, bože, že jí bylo! Seděla na posteli a notebook ji páčil do stehén. Začala s prvními maily, které si vyměnili.

Když si přečetla všechno, co se vešlo do jejího stárnoucího počítače, otevřela ten jeho.

Opatrně nahlédla do historie prohlížeče a ušklíbla se, když našla odkaz na internetové porno. Nic překvapivého. Raději se vrhla

na čtení starých mailů z doby, kdy spolu začali chodit. Našla mezi nimi zprávu, v níž Greg oznamoval své matce, že si někoho našel. „Jmenuje se Marianne a je učitelka. Myslím, že se ti bude líbit.“ Později se ukázalo, že se plete, ale Marianne obdivovala jeho optimismus. Gregova máma totiž očekávala, že se syn „nabaží Londýna“ a vrátí se domů. Marianne jí udělala čáru přes rozpočet. I když by se s ním klidně odstěhovala do Skotska. Jenže Greg se vrátit nechtěl a byl v tomhle směru neoblomný. Ale všechnu vinu za jeho rozhodnutí slízla Marianne.

Opatrně se probírala manželovými složkami, víc ze strachu než z úcty, a když se notebooku vybila baterie a kouzlo se přerušilo, citelně se jí ulevilo. Na psychologické skupině, kam docházela, byla podobných archivářů spousta. Vyprávěli o milostných dopisech a památkách, které by popadli jako první, kdyby u nich začalo hořet. Někteří dokonce přinesli pohlednice z posledních Vánoc, anebo první valentýnku, a nervózně je svírali v ruce, zatímco mluvili. Nedávno se Noaha zeptala, jestli si také prohlížel staré e-maily své ženy, probíral se složkami v počítači, četl dopisy a listoval diáři. Leželi na jeho posteli, stále oblečení, a drželi se za ruce. Jak se do téhle pozice vůbec dostali? Na to si už nevzpomíná, ale užívali si společnost toho druhého, dělili se o svá tajemství a naléhavě mluvili.

„Prohlížíš si Louisiny věci?“ zeptala se a on se opřel o loket.

„Jak to myslíš?“ nechápal. „Roztřídil jsem její oblečení a –“

„Tohle nemyslím,“ zarazila ho. „Zajímá mě, jestli si prohlížíš věci, které ti neukázala, když tu byla. Dopisy, e-maily a...“ Odmlčela se. Když uviděla, jak se tváří, málem se propadla hanbou a tohle téma už nikdy neotevřela.

Teď před ní na stole trůní Gregův notebook. Masivní. Nefunkční. Pokrytý silnou vrstvou prachu. Rozmotá kabel, zapojí ho a otevře. Některé klávesy jsou tak ohmatané, že z nich zmizely symboly. Tlačítko zapínání hledá po hmatu, jako by luštila Braillovo písmo. Zabliká světýlko a přístroj zavrní. Líně se probírá, zatímco ona si otvírá lahev Pinot Noir.

JSI NA ŘADĚ

Obrazovka konečně obživne a nabídne jí pohled do minulosti. Marianne si nalije sklenku vína, vyklepe z krabičky cigaretu a škrtně zapalovačem, jehož plamínek jí nakrátko ozáří obličej.

Seznámili se v červenci 2013. Greg se zrovna přistěhoval z rodného Skotska, kde se po studiích geografie několik let hledal. Marianne emigrovala do East Endu z jižního Londýna. Předtím žila v Devonu. Přijela ve spěchu. On si dal načas. Setkali se uprostřed autobusu číslo čtyřicet osm během jednoho pátečního večera nasáklého alkoholem.

Léto ve městě. Oběma bylo kolem pětadvaceti. Teprve začínali žít.

Vyměnili si čísla a ráno ji probudily tři esemesky. V první se jí ptal, jestli by nechtěla vidět novou výstavu street artu v Tate Modern. Ve druhé se omlouval, jestli moc tlačí na pilu. „Naprosťto pochopím,“ psal, „když se ráno probudíš a začneš litovat, že jsi dala své číslo cizímu týpkovi.“ A ve třetí bylo: „Plácám blbosti. Uvědomuju si, že tohle je třetí zpráva, kterou jsem ti poslal. Můžeme začít znovu? Moc rád bych se s tebou někdy sešel, jak se ti to bude hodit, ale jestli z toho nejsi nadšená, tak se tím ne-
trap. Zdraví Greg.“

A právě ta rozhodla.

Když se setkali poprvé, měla v hlavě a nedokázala si do detailů vybavit jeho tvář. Viděla ji poněkud rozmazaně. Muž, který na ni čekal před galerií, měl velký nos a výrazné lícní kosti. A protože neseděl jako tehdy v autobuse, odhadovala, že měří metr osmdesát. Štíhlý, ale svalnatý.

Oblékl si bílé triko a tmavě modré džíny. Zastříhl si vousy, ale pořád vypadal jako by žil v lesích. Ona zvolila retro šaty s rozvlátou sukni z padesátých let a vlasy si pečlivě svinula do ruliček a zajistila je sponkami. Aby byla vyšší, vzala si střevičky na hodně vysokém podpatku. Okamžitě jí bylo jasné, že to přehnal.

Sotva vyšli z galerie, Greg si dlouze povzdechl. „Vůbec jsem tomu nerozuměl. Neskočíme na pivo?“

„S radostí,“ přikývla, a cestou si rozpustila vlasy a potřásla hlavou.

Dělili se o pytlík chipsů, tukali si lahvemi a najednou byl večer. Seděli na betonové náplavce, dívali se na Bankside Pier a jeden zapléтал toho druhého do svých příběhů. Tohle jsem já. Tohle doopravdy *jsem* já. Všechna ta slova, dávno vybledlá v pa-prscích večerního slunce. Slova tu bude vždycky dost, proto se neobtěžovala si je pamatovat.

A pak už spolu zůstali ve spojení. Pomalu a nenásilně. V noci si volali a přes den posílali maily. Ona mu psala o přestávkách, on jí prakticky nepřetržitě. Představuje si, jaké to tehdy bylo, když se s ní dělil prakticky o každou myšlenku. „Nevedeš žádný vnitřní monolog,“ říkala mu.

„Měla bys být vděčná, že dostáváš takový vodopád moudrosti,“ odpověděl se svým typickým měkkým skotským přízvukem. Kdy ten vodopád vyschl? Loni. Ale předtím se zmenšil na pouhý pramínek.

Zpočátku se scházeli na předem dohodnutých schůzkách. Dopřávali si laciné večere placené stravenkami, protože byli švorc a nedalo se to skrývat. V Troxy sledovali filmy a zobali u toho popcorn propašovaný z vedlejšího obchodu.

Když spolu netrávili čas, nastupovala další slova. Jeden e-mail za druhým. Re. Re. Re. Re. Re. Re. Re. Re. Nekonečná šňůra odpovědí. Dokud se nepřetrhla.

Ani dnes jí samozřejmě neposlal nic nového a bolelo to jako vždycky. Vymaže spamy a odhlásí pár obtěžujících newsletterů. Jako když zahradník vytrhává plevel. Práce vdovy.

Nejoblíbenější z jejích „Doručených“ je ten, kde jí Greg poprvé vyznal lásku. „E-mailem? Typičtí milenci jednadvacátého století,“ žertovala její kolegyně Clare. Ale tady nešlo o pokročilou technologii, ale o nízké sebevědomí.

Teď ten mail hledá. Otvírá doručenou poštu a píše do řádku vyhledávače „miluju“. Výsledků vyhledávání je samozřejmě

fůra. Lokne si vína a omezí volbu na „nejstarší“. Vzápětí si udiveně poposedne. *Jenna*. Samozřejmě. Tenhle účet si Greg založil o pár let dřív, než potkal Marianne, ale pořád je to facka, vidět všechny ty zprávy.

Jenna. Ta, která odešla. Marianne se nadechne a klikne na první mail obsahující slovo „miluju“, který poslal své bývalé přítelkyni. Vyznání lásky se vyskytuje mezi všeobecným klábosením. Není divu. Tenhle účet si založil, když už spolu pár let chodili. Dali se dohromady už na střední.

Zavře mail a otevře si další. A další.

Konverzace jsou kratší než mezi nimi dvěma. Jenna, neo-hrožená advokátka, vskutku moderní dívka. *Přestaň s tím! Stejně už na tom nezáleží*. Marianne pátrá po všech mailech příjemce nebo odesilatele jménem Jenna Fairbarnová. Vidět ufnukané maily z hořkého konce jejich vztahu by bylo lehčí. Už z úvodu jednotlivých řádků je poznat, že se rozešli kvůli malichernostem a za vzájemného obviňování. Otevře zprávu, kde Jenna kritizuje Grega za to, že jí zapomněl vrátit deset liber. V dalším, který jí Greg poslal, neohrabaně vysvětluje, že se k tomu chystal, ale „ty jsi pořád mlela o svých kauzách a nepustila jsi mě ke slovu“. Greg od prvopočátku radši psal maily než esemesky, kde mu vadil někdejší limit 140 znaků. „Mám toho hodně na srdci,“ smál se. Dokonce našla zvláštní mail, který Greg poslal Jenně potom, co se seznámil s Marianne. Mdlý a polovičatý pokus zůstat přáteli. „Pořád tady jsem!“

Ti dva si přestali psát dávno předtím, než se Marianne a Greg vzali. Ale i zde se vyskytla výjimka potvrzující pravidlo. Našla zprávu, kterou Greg poslal Jenně pár dnů před svou smrtí. Skončila v „archivu“, proto ji předtím neviděla. Objevila se až díky vyhledávání. V předmětu stojí: „Potřebuju tě“.

Jenno,

můžeme se sejit? Mohl bych za tebou přijít? Anebo si s tebou promluvit po telefonu? Víím, že uplynula

spousta času, ale já tě snažně prosím, neobracej se ke mně zády.

Greg xxx

Zdá se, že prosba zůstala bez odpovědi. Podívá se do archivu – nic. Co takhle v koši? Není tam. Koš je prázdný. Důkladně ho vysypal, než zemřel. Udělal to proto, aby zlikvidoval Jenninu odpověď?

Venku za oknem se obloha převlékla do námořnické modři a ulice pod ní ztichla.

„Potřebuju tě.“

Potřebuju tě, Greg.

Pořád na ta slova zírá a čte si je stále dokola.

Bolí. Marianne zvažuje, že Jennu vyhledá. Zavolá jí a seřve ji. Ale Jenna mu ani neodpověděla a určitě po něm netruchlí. O jeho smrti se musela dozvědět, přece jenom pocházejí z malého města. Možná se rozhodla jeho mail ignorovat. Zřejmě ji to k němu netáhlo tak, jako jeho k ní. A teď s tím bude muset žít. Kromě toho na tenhle druh telefonátu už je pozdě. Venku se setmělo a víno s ní udělalo svoje.

Tři křížky místo polibků jako v ostatních mailech, které jí posílal – místo obvyklých dvou, na nichž se beze slova dohodl s Marianne. Mohl se s Jennou sejít a mít s ní kratičký poměr? Anebo zůstalo jenom u *touhy* Marianne podvést?

Copak pořád zoufale prahl po ženské, která ho před mnoha lety opustila? Jak mohl? Proč se poslední dny svého života zabýval bývalou přítelkyní, se kterou chodil někdy v pravěku? Tohle by od něho nikdy nečekala. Od ukázněného a neskonale *hodného* Grega. Ale kdo ví? Přece už od ní začal couvat.

Marianne si přejede rukama přes tvář a proklikává se složkami na ploše počítače. Sama neví, co vlastně hledá. Fotky Jenny? Žádost o rozvod? Neumí si odpovědět, ale místo aby dělala něco jiného, přidá na tempu a horečně hledá pod rozpixelovanými kameny.

JSI NA ŘADĚ

A pak to uvidí.

Není to Jennina fotka. Ani milostný dopis.

Objeví ikonu. Jméno.

Co to sakra je?

Ani by nevěděla, o co se jedná, kdyby neslyšela kluky z nejvyššího ročníku, jak se o tom baví ve škole. O nemravnostech. O tom, jak je všechno dostupné. *Cokoliv.*

Chvástali se jeden před druhým. Nejspíš i lhali.

Je to prohlížeč, ale ne takový, jaký používá ona. Je to úplně jiné kafe. Červí díra do temnoty a špíny pod normálním internetem. Nelegální místo plné toho nejhoršího, kde je vše dostupné – za určitou cenu.

Dojde jí to se silou úderu pěsti do žaludku. Než zemřel, Greg nejenom že psal e-maily své bývalé, ale pohyboval se na temném webu.

Marianne

Setmělo se tak rychle, že obrazovka před Marianne svítí jako oheň. Opře se o židli, ramena má ztuhlá a sálá z nich napětí. Zamrká, jako by rychlý pohyb víček mohl vymazat tuhle scénu. Což se samozřejmě nestane. Pořád sedí ve svém bytě u stolu pro dva. Lahev od červeného vína je prázdná a popelník přetéká šedými housenkami. A na obrazovce sedí ikona pro přístup na darknet tam, kam ji Greg schoval před jejím zvědavým očima.

Co teď?

Neschopná objev zpracovat, raději odnese popelník do kuchyně a vyklopí jeho obsah do odpadkového koše. Vznese se k ní oblak hustého zápachu.

Neohrabaně opláchne vrstvu prachu z jediné těžké sklenice, kterou dlouho nikdo nepoužil. Musí vyšplhat na kuchyňskou linku, aby dosáhla na skoro prázdnou lahev Macallanu.

„Kluka můžeš odvézt ze Skotska,“ poznamenal Greg jednou pozdě v noci, než usnul po dvou malých doušcích, zatímco ona si čistila zuby. Whisky byla dárek od tchána. Věnoval ji svému jedinému synovi o Vánocích před Gregovou smrtí. Každý rok dostal jednu a v průběhu následujících dvanácti měsíců z ní pomalu upíjel.

Prsty se jí třesou, když si zapaluje další gauloisku a zhluboka nasává kouř do plic. Teprve potom se napije. Se žvářem v ruce se usadí, lokne si whisky a ušklíbne se. Chvilí zírá na svoje bledé prsty, ovínuté kolem štíhlé bílé cigarety, jako by patřily někomu jinému.

Nechápe, jak je to možné, ale je skoro jedenáct v noci. Kam se ten čas poděl? Měla by se soustředit na to, co je tady a teď, a zaklapnout starý počítač. Možná by pomohlo vymazat jeho obsah a úplně ho vyhodit.

Představa, že zničí všechno, co v něm zbylo, způsobí, že se jí srdce rozbuší ještě rychleji. Proč Greg brouzдал na temné straně internetu a proč ona o tom nic nevěděla? Mohlo by to souviset s Jennou? Nespojovala je nějaká forma úchylné obsese?

Připlíží se k ní strach. Když pod vlivem smutku naposledy čenichala v jeho počítači, našla porno. Pochopitelně. Výmluvné odkazy v sekci historie, na které ani nemusela klikat. Ale to nebylo nic divného. Kvůli tomu nemusel na temný web.

Jistě, silná přitažlivost, která mezi nimi zpočátku vládla, s roky zeslábla. Proměnila se v cosi pohodlného a méně častého. Oba byli velmi vytížení a Greg navíc věčně ve stresu. Pokud jednomu z nich něco chybělo, bývala to spíš ona, kdo z frustrace lezl po zdech, postrádal vášeň a lidský dotek.

Co víc chtěl? Co mu nemohla dát Marianne, ani videa s uvzdychanými lesknoucími se těly?

Zavře oči. Hlavou jí blesknou představy kůže a kovu, krve a strachu. Ani neví, co se snaží si nepředstavovat.

Některé věci je lepší nevidět.

Ale srdce jí jen tluče rychleji. Rozlepí víčka a pořád to tam je. Maličká ikonka na ni pomrkává jako Alenčin bílý králík.

Marianne dovrávorá do kuchyně a nalije si do sklenice whisky, která zbyla v lahvi. Zapraská klouby na rukou, aby se zbavila napětí, a potom vytáhne karton cigaret ze skříňky, kam kdysi ukládala jídlo.

Zapálí si a rychle kouří. Pak se usadí před notebook a civí na monitor. Ruce se jí třesou a popel se sype po celém stole.

Kurva!

Marianne klikne na ikonu a zadrží dech.

Trvá dlouho, než se prohlížeč otevře. Mnohem déle než ten normální. Tak dlouho, že už si myslí, že to nefunguje. Ale pak se objeví. Zpočátku vypadá povědomě. Prohlížeč a čtyři otevřené záložky, které tu zůstaly z doby, kdy se přihlásil naposledy.

Proklikává se jimi. První ji zavede k poskytovateli elektronické pošty, o kterém nikdy neslyšela. Není zde žádná předem připravená informace a ona netuší, jak se do schránky přihlásit. Vyzkouší obvyklá uživatelská jména a hesla, ale stránka neodpovídá.

Takže měl tajnou e-mailovou adresu.

Kliká dál a hrozí se, o kolik to může být horší. Koláč a víno ji tlačí v žaludku. Další okno je chaotické. Chvilí trvá, než jí dojde, na co se dívá.

Přinejmenším to není stránka s děsivě tvrdým pornem. Spíše to vypadá jako staromódní diskusní fórum se spoustou vláken. Opatrně sjíždí dolů. Skoro to působí jako virtuální tržiště, kde každé vlákno nabízí něco jiného. Zbraně, evidované léky, hardcore porno pro všechny typy úchylek, a dokonce i filmy v nichž se doopravdy vraždí. Jsou tam všechny věci, o nichž žertovali žáci z posledního ročníku. A ona si myslela, že přehánějí. Tohle nemůže být pravda! Nebo ano?

Proč jsi tu byl, Gregu?

Zírá na tržiště a pokouší se pochopit, co má před očima. Vedle prodejních odkazů je stránka plná divné hantýrky, nechutných obrázků a animací. Plus všehochoť nejasných témat, chmurného blábolení a chvástání.

A jak se zdá, velká část zde sdíleného obsahu souvisí s krutostí. Greg pracoval s oběťmi obchodu s lidmi a pomáhal těm nešťastníkům získat pomoc. Možná byl v posledních měsících trochu popudlivý, ale jinak býval laskavý a hodný. Nepatřil k lidem, kteří by se tímhle bavili. Ale ani před ní neskrýval žádná tajemství a nikdy by netipovala, že ví, jak se používá darknet. Nevypadal jako ten typ, který by v záchvatu vzteku kontaktoval svou bývalku, ale udělal to.

Snažně tě prosím, neobracej se ke mně zády!

V době jejich seznámení Greg pracoval ve zvířecím útulku. Na rande přicházel s kalhotami plnými chlupů od chundelatých návštěvníků, kteří za nim chodili do kanceláře.

Ale vždycky chtěl pomáhat lidem. Svěřil se jí s tím hned na první schůzce, kdy šilhal do slunce visícího nad Temží. Toužil spasit ty, s nimiž bylo zacházeno jako se zvířaty. Zachraňovat novodobé otroky.

Ale když se konečně dočkal a po několika letech získal místo v malé charitativní organizaci Skrytí lidé, zvažněl a zdál se víc utrápený. Každý týden přicházelo víc lidí, kterým nebyl schopen pomoci do té míry, jak si přál, zranitelných človíčků, kteří mu proklouzli mezi prsty a vrátili se do spárů nemilosrdných výběřčích nájemného a zaměstnavatelů nutících je pracovat načerno. Bumerangový efekt dalšího vykořisťování hrozil i těm, kterým se podařilo utéct.

Své práci dával všechno. Jel až nadoraz a snažil se dělat víc a víc. Na poslední dovolené, to léto, než zemřel, si u bazénu četla thrillery a nasávala Aperol Spritz, až se jí z něj točila hlava. Greg rázoval kolem ní jako lev v kleci a pokoušel se uvolnit. Byl ve stresu a nahlas si kladl otázku, jak dlouho vydrží dělat tak nevděčnou a frustrující práci. Ničil ho neustávající příliv lidí v nouzi. Byl zachránce, muž činu. V hutném italském vedru trávil čas tím, že lovil z bazénu malinkaté žabičky a pouštěl je na svobodu, zatímco ho Marianne sledovala zpoza tmavých brýlí. Ve filtru se jich hemžilo víc, než stačil zachránit.

Jak se Greg mohl smát *takovým* vtipům, na jaké se právě dívá? Jak mohl trávit čas někde, kde se nabízí sledování vražd v přímém přenosu?

A pak to uvidí. Hned to začne dávat smysl. Diskuse o obchodování s lidmi. Většinou ženami, které případnou nejvyšší nabídku. Žádné fotografie, pouze věk, míry a váhy a „ujištění“, že jsou naprosto zdravé.

Ach, Gregu! Samaritán za všech okolností. Zřejmě tu hledal lidi, kteří se propadli zpátky do tmy. Zajímalo by ji, jestli se

mu podařilo spasit někoho, kdo se tu ocitl. Nebo nějaký obchod překazit. Za předpokladu, že jsou tyhle inzeráty pravé. Nikdy se o tomhle místě nezmínil, ani náznakem. Často žertovala, že nikdy nezavře pusu a většinou si vystačí s jednoduchým monologem. Ale o závažných věcech mlčel.

Klikne na jinou kartu. Stydí se, že hned myslěla na nejhorší.

Další diskusní fórum, ale mnohem zásadnější a méně navštěvované. Místo, kde se scházejí aktivisté. Alespoň to tak vypadá. Styčný bod pro lidi jako je Greg, ty s velkým srdcem a bystrými očima. Je tohle fér? Přes všechnu svou naivitu Greg nebyl slepě naivní. O tomhle místě se ani nezmínil. *Možná mi prostě nedůvěřoval.*

Znovu si vzpomene na Jennu a na prsou ucítí tupou bolest.

Na rozdíl od ostatních oken v tomhle může klikat nazpátek a vracet se v Gregových stopách. Klikne jednou. Stránka se načítá tak pomalu, až v duchu slyší cvakat ozubená kolečka. Tady, v téhle žumpě, je všechno o hodně pomalejší. Nakonec obrazovka znovu ožije.

Předmět příspěvku zní:

NĚKDO SE NABOURAL DO SUPERMARKETU NÁJEMNÝCH VRAHŮ.

Začetla se do příspěvku. Nevěřila svým očím a nic nechápala.

Vypadá to jako hoax, ale někdo zřejmě hacknul databázi lidí určených k likvidaci, takže můžete zjistit, na čí hlavu byla vysána odměna. Stojí za to prověřit, jestli na seznamu nefiguruje některý z bossů, který má pod palcem obchod s lidmi. Nezdá se pravděpodobné, že by někomu z nás hrozil tenhle druh pozornosti, ale radím vám to zkontrolovat.

Tady je odkaz.

Okamžitě ji napadlo, že je to hoax. Odkaz vypadá divně i bez ohledu na zvláštní tvrzení, co se pod ním skrývá. Není to normální URL. Nezapamatovatelný řetězec čísel a písmen. Nechce na něj kliknout. Je příliš opatrná, příliš ostražitá vůči technologiím a nebezpečným tajným místům, kterým nerozumí.

Místo toho klikne na poslední záložku, kterou Greg nechal otevřenou v tomto prohlížeči. A uvědomí si, že zatímco ona by na takový odkaz, odkaz na databázi, odkud si vrahové vybírají svoje oběti, nikdy neklikla, Greg to udělal. Protože právě to má přímo před očima.

Stránka vypadá až příliš jednoduše na to, že se zabývá smrtí. Ledabyle poskládaná dohromady a s vyhledávacím polem. Jako by ji vytvořilo dítě.

„Chcete vědět, jestli jste na seznamu?“ ptá se. „Vložte svoje jméno.“

Nejsou tu žádné šipky, a tak nemůže zjistit, koho Greg hledal. Nejspíš jména obchodníků s lidmi, anebo třeba svoje kolegy. Podíval se i na sebe? *Měl* zadat svoje jméno? Udělal si nějaké nepřátele, když se hrabal v tomhle kyberpodsvětí v honbě za bůhví čím?

Celý rok byla přesvědčená, že úmrtí jejího muže byla nehoda. Ale co když...?

Prsty se po klávesách rozběhnou dřív, než je stačí zastavit. Určitě ho nezabili, určitě ne. Ale... Ale. Pomrkávající kurzor jako by před ní utíkal, zatímco píše, a ona si láme hlavu, jestli je na vině whisky nebo webová stránka.

Gregory Darrow.

Enter.

Chvilí se nic neděje a pak se stránka probere k životu. Nad vyhledávacím polem se objeví textová linka.

Žádné výsledky. Zkus to znovu.

A tak zkusí: *Greg Darrow.*

Enter.

Žádné výsledky. Zkus to znovu.

Vydechne. Greg zemřel na rušné londýnské ulici nedaleko odtud. Někdo ho srazil z kola. Byl třináctým cyklistou, který toho roku přišel o život. Klasická bouračka – srážka a ujetí z místa nehody. Greg byl mírný muž, kterého měl rád každý, koho potkal. Ano, v práci překračoval svoje kompetence a klidně šel nad rámec anebo pod rámec pravidel, aby pomohl těm, kteří to potřebovali, ať už to znamenalo půjčit lidem z vlastní kapsy anebo se účastnit protestních pochodů. Možná se pokoušel stopovat bývalé klienty prostřednictvím téhle zrádné aplikace, ale určitě se nestavěl do hledáčku nějakého pošahaného zabijáka.

Co je se mnou špatně?

Jeho jméno tu pochopitelně není. Napřed se stal obětí tragické nehody a Marianne se teď stala obětí stupidního hoaxu.

Aby si dokázala, že se nemýlí, znovu se pustí do psaní.

Marianne Heywoodová.

Enter.

Zase se nic neděje. Marianne pomalu pomrkává a zhluboka dýchá. V té chvíli se rozhodne, že na tohle příšerné místo už nikdy nevstoupí. Ať už tu Greg pohledával cokoliv, je to jeho svět, ne její. A byla to jeho věc, jeho možná neohrabané metody, jejichž prostřednictvím se snažil učinit svět lepším místem k životu. A je to ztráta pro svět i pro ni, že je pryč. Uzavře tohle místo do pomyslné kartotéky spolu s jeho podlézavým vzkazem Jenně a radši bude myslet jen na dobré časy. Bude oplakávat to nejlepší, co v Gregovi bylo, a pohrbí všechny otázky, protože tu není nikdo, kdo by je zodpověděl.

Stránka se změní.

Výsledky hledání: *Marianne Heywoodová, Hackney, datum narození: 7. srpna 1987.*

Hned vedle na ni zírá malá černobílá fotka jejího obličej.

Na textovém řádku se objeví vzkaz lemovaný z každé strany lebkou. *Blahopřeji! Někdo si přeje vaši smrt.*

Sam

Cítím poslední večeři, kterou si ukuchtil. Opatrně se pohybuju po kuchyni. Po špičkách se kradu tmou a vyhýbám se rohům. Páchne to tu po smažených vejcích, jeho snídani, kterou si připravil před noční šichtou. Jeho život má obrácený řád.

Zacpu si nos a tiše dýchám.

Vím jistě, že tady není živá duše. Ale i kdyby ne, pozná se to. Vzduch se ani nepohne. Nikdo tu nedýchá, ničí tělo nevyzařuje teplo do prostoru, jenom to moje. On je teď někde v útrobách skladu obchodu pro kutily. Sice tam maří svůj talent, ale lepší místo pro něho neexistuje. Zmizel veřejnosti z očí.

Nerozsvítím si. Nepotřebuju, aby mě zmerčila zvědavá sousedka. Projdu chodbou a během pár okamžiků stoupám po schodech. Cestu znám z minula. Mám ji natrénovanou, v duchu mockrát prošlou se zavřenýma očima. Výsledek pečlivé přípravy. Pro chyby tu není prostor. Kvůli němu se fakt chytit nenechám. Kvůli chlápkovvi, jako je on.

Dveře do pracovny zůstaly dokořán, jen obrazovka počítače ztmavla. Ani se nemusím podívat, co na ní je. Vím to až moc dobře.

Kradu se do jeho ložnice. Postel zůstala neustlaná a páchne po jeho tělu. Na nočním stolku stojí předepsané prášky na spaní jako předtím. Na rukou mám rukavice. Vytáhnu z krabičky nenačatý blister a vyloupnu z něj dvanáct tablet. Schovám je v dlani a prázdné plátíčko druhou rukou zastrčím do kapsy u kalhot.

Čtyři prášky nasypu do skleničky vody stojící na stolku a tekutinu pečlivě rozmíchám. Než si vleze pod příkryvku, budou rozpuštěné. Doufejme, že bude dost utahaný a nenapadne ho dojít si pro čerstvou vodu, než se napije. Jediný doušek postačí, aby tvrdě spal, až nadejde druhá část plánu.

Dole nasypu čtyři další pilulky do otevřené a téměř vypité lahve červeného vína, stojící vedle sporáku. Záloha. Poslední čtyři se šplouchnutím zapadnou do lahve mléka uhnížděné ve dveřích ledničky. Někdo si před spaním dopřává mléko, zvláště ti, kteří mají potíže s usínáním. Zaútočí na mě vůně jídla. Rychle zašroubuju uzávěr a dvířka přibouchnu. Zakručí mi v žaludku. Z jídla jiných lidí se mi dělá blivno.

První část práce je hotová. Buď tak nebo onak, bude spát dost dlouho na to, aby se mohla zrealizovat i ta druhá.

V mžiku jsem zpátky na schodech. Tiše našlapuju v měkkých čistých ponožkách. Ani se nemusím podívat na plánek, který mám v mobilu. Beztak přesně vím, kde co je. Tuhle část mám v duchu zmáknutou tolikrát, že si musím cestou připomínat, že ve skutečnosti hotová není. Možná zbožné přání.

Sejmu kryt plynového bojleru a připravím si nářadí.

Výsledek svého úsilí si vyfotím a uložím. Je to důkaz o vyřízení předposledního kroku. Dovolím si nepatrné pousmání, když míjím pracovnu svého cíle a scházím ze schodů.

Nato si stáhnu masku, odhodím kapuci, vklouznu do bot a zmizím.

Marianne

Marianne sedí v křesle jako přimrazená a hlava jí drhne o opěradlo, jako by byla připoutaná k divoké pouťové atrakci.

Její byt je plný stínů, jen z monitoru počítače se line namodralé světlo. Venku někdo vykřikne. A vzápětí vyprskne smíchy.

Srdce jí buší, znovu se podívá. Opravdu je tam její jméno. I čtvrt, ve které bydlí. Datum narození. Obličej. Na seznamu těch, kteří mají být zavražděni!

Zaostří na černobílý obrázek. V bledé záři linoucí se z monitoru se dotkne své tváře, cítí její kontury. Zírá na svou podobenu. Kdy byla pořízena? Vlasy má svázané do culíku, což dělá často kvůli práci. Na fotce nehledí přímo do objektivu. Mohla by být pořízena z kamery zabezpečovacího systému nebo vystřižená ze skupinové školní fotografie na webu. Nahraná ze stovek podobných na Facebooku.

Navzdory chladu cítí, jak jí po zádech stéká pot.

Kdo další tam je? Vzpomíná, co psali před několika lety v novinách o seznamce pro zadané, kteří hledali nějaké povyražení. Napadli ji hackeři a zveřejnili jména a e-mailové adresy registrovaných členů. Dodnes se dají vyhledat, pokud nějaký manžel či manželka propadne podezření. Na veřejném webu jsou nejspíš k nalezení tisíce jmen a adres – navěky uchované nevěry konkrétních lidí. Katakomby hanby. Ale aférky jsou jedna věc a ocitnout se na seznamu osob určených k likvidaci druhá.

Klikne na tlačítko „zpět“ a vrátí se na první stránku. Ale nazpátek už to nejde. Vyzkouší další záložku, tu kde se Greg dočetl

o téhle webové stránce, a kliká dál a dál a dál a dál, až se ocitne na hlavním fóru pro aktivisty. Nikde není sebemenší stopa, která by naznačila, co Greg hledal a proč.

Nikdy se doma necítila takhle vyděšená. Ne tady, ve svém hnízdě. Dokonce ani když jeden z Gregových přátel nevhodně zažertoval, že tu Greg straší. Teď se bojí zavřít oči. Jak to, že je tu taková tma? Vyskočí od stolu a rozsvítí v bytě všechna světla. Dveře zamkne na dva západy.

Kdyby tolik nepila, skočila by do auta a odjela k Noahovi. Vzít si taxi? Kdepak. Noah má doma dceru a vypadnout ožralá z Uberu a mlít o temném webu a seznamu lidí na zabití není způsob, jakým by se chtěla holčičce představit. Už kvůli všemu, co se tady dnes večer odehrálo, má význam chránit slabý záblesk budoucnosti. Nechce ji *tímhle* pošpinit. Ať už *to* je, co chce.

Po zádech jí běhá mráz a vlasy se jí ježí, jako by vycítila, že ji někdo sleduje. Prudce se otočí a podívá se za sebe, ale pochopitelně za ní nikdo nestojí.

Našel mě Greg na tom seznamu? Tohle tedy před rokem hledal? Proč mě kurva nevaroval? A proč je kurva na moji hlavu vypsána odměna?

Ale on ji samozřejmě varovat nemohl, protože to nestihl. Auto ho srazilo z kola dřív, než dostal šanci. Možná se domníval, že je to hoax, a litoval, že tam vůbec chodil. Třeba její jméno nikdy nehledal a tohle je... Co? Náhoda?

Co je kurva vůbec skutečné?

Pokouší se uvažovat strategicky. Dokopat se k nějakému dalšímu logickému kroku. Co by udělal Noah? Vysmál by se tomu? Noah by se především v ničem takovém nešťoural.

Tak co by měla udělat? Co se dělá v situaci, jako je tahle? Když člověk zjistí, že je na seznamu potenciálních obětí ve špinavé červí díře v ilegálním podsvětí internetu?

Klikne zpět na úvodní příspěvek a přečte si odpovědi. Spousta z nich tvrzení o hacknutí zpochybňuje, a ty, kteří hledají na seznamu svoje jméno, nazývají prvotřídními blbci (většinou po-

užívají mnohem barvitější výrazy). Ale z jedné odpovědi jí ztuhne krev v žilách.

„Nedělejte to! Nedívejte se! Vážně. Kluk, se kterým jsem si tady chatoval, našel svoje jméno na jiném seznamu a ohlásil to policii. Normální idiot. Na fízlařně se mu vysmáli a druhý den ráno ho našli s podříznutým krkem.“

Zní to jako kravina, ale... Ale. Kdo by mohl zjistit, že šla na policii? A kdyby se rozhoupala, co by policajti mohli udělat? Kam by se podívali, kdyby se jim představila? Prohledali by její a Gregův počítač? Přečetli by si maily? Nahlásili by výsledky pátrání do školy? To by přece museli. Nebo snad ne?

Tohle všechno musí být – a určitě je – vyložená blbost.

Všechno pozavírá a vypne počítač. Světlo obrazovky slábne a místnost se začíná hýbat. Hlava se jí točí z přemíry vína, whisky a pochybností.

Musí to být nějaký fór. Srandička od někoho, kdo považuje takové věci za vtipné. Normální člověk to nebude. Nejspíš nějaký troll, kterého rajcuje, když ostatní vynervuje. Pár takových se už vybarvilo v posledním ročníku, kde učí. Jsou to většinou kluci, kteří si nejsou jistí sami sebou. Nevědí, jak komunikovat s druhými, a jací vlastně chtějí být. Navíc si berou příklad ze špatných lidí. Třeba takový Robbie. Je úplně jiný než jeho mírný starší bratr Marc. Věčný úšklebek na jeho tváři svědčí o tom, že toho možná ví víc, než by měl. Ví toho hodně. O mnoha věcech, včetně jí.

Jak je těžké najít na normálním internetu fotografii a datum narození? Co když se někdo spletl a měl tam být někdo jiný? Ale když se pouštíte do podobných akcí, tyhle základní věci jistě máte v malíčku.

Ale proč je tam moje jméno a ne Gregovo? Jestli je to nějaký nezapný žert, potom by se měl stejný výsledek zobrazit při uvedení jakéhokoliv jména.

Přejede si rukou přes obličej. Zoufale hledá logiku a důvod. *Ne, uklidni se. Možná to Grega nenašlo, protože je mrtvý.* Drsnost tohohle konstatování zapůsobí jako facka.

Tohle přece nemůže být pravda. Vyčerpání a whisky ji připravily o zdravý rozum. *A kromě toho truchlíš*, špitne jí do ucha Gregův duch.

Ano, truchlí. Přesně před rokem přišla o manžela a tahle pošahaná noc všechno obrátila vzhůru nohama. Zvedne se moc zprudka a židle se skácí na podlahu. Rachot rezonuje prázdným bytem. Klopýtá k posteli. Vleze si na Gregovu stranu a zabalí se do jeho košile. Kvůli dlouhým rukávům to vypadá, že má na sobě svěrací kazajku.

Znovu si ho představuje na poslední dovolené, když se skláněl nad bazénem a zoufale z něj lovil žabičky. A když měli v kuchyni myši... Myši! Chtěla na ně nalíčit jed, aby se jich co nejdřív zbavili. Ve spíži totiž našla prokousané sáčky s potravinami a podlouhlá hovínka. Greg byl jejím nápadem zděšen a koupil pastičky, do nichž se daly myši lapit živé.

Nefungovaly. Pokaždé, když je vytáhl, aby je zkontroloval, zely prázdnotou. „Dej tomu čas,“ nabádal ji.

Potom se rozmnožily a ona každé ráno zametala hromady hovínek. Zpoza podlahové lišty se linulo pištění myší drobotiny a do skříňky s potravinami byla zezadu prokousaná díra.

Před zraky svého otřeseného muže zatloukla díru v dřevotřísece a zalepila škvíry kolem lišty. „Buď jed, anebo vyhladovění,“ prohlásila nesmlouvavě. „Problémy musíš vyřešit hned a nečekat, až se s nima vypořádám já.“ Nevzal si její radu příliš k srdci?

Sam

Odsunu malou krytku a vyměním SIM karty ve svém mobilu. Tohle už umím i poslepu. Prsty mi říkají, která simka je která. Poznám je podle nepatrných škrábanců a členění. Lidi kolem mě skřípají zuby a civí do mobilů, zatímco stojí ve frontě, aby si vyzvedli kávu a nedělní ranní muffiny. Je tu tolik kofeinu a cukru, až se divím, že celá kavárna nevibruje.

Když se mobil probere zpátky k životu, zavřu oči. Ani si nevzpomínám na poslední klidně prospanou noc. Cítím, jak mě vyčerpání škube za víčka.

Kovový kryt telefonu zavrnl v dlani a oznámí příchod šifrované zprávy. Poslední mise skončila úspěchem. Oxid uhelnatý. Tragická nehoda. Odškrtnuté políčko. Spokojený zákazník.

Teď mě čeká další úkol.

Otvírám složku. Tvářím se lhotejně – to kdyby někdo pohlédl k mému stolu. Snad až znuděně. Ale pravda má mnoho vrstev. Není to vzrušení, co mi přebíhá po zádech. Je to něco silnějšího a mnohem křehčího. Možná naděje. A základ strachu. Na dně vždycky leží strach. Pulzující hrozba, která mě udržuje ve střehu.

Servírka mi přinese kávu a já jí s úsměvem poděkuju, ale ona se už odvrací. Já ji nezajímám. Konečně se složka otevře. Spolknu doušek kávy a prohlížím si detaily.

Jmenuje se Marianne.

Marianne

Neděle, 12. září 2021

Marianne spí hlubokým spánkem až do časných nedělních hodin, kdy ji probudí tepající bolest hlavy a rozbouřené vnitřnosti. Lekne se. V ložnici se pořád jasně svítí. Mhouří oči před světlem a potácí se k vypínači. Napije se vody, odskočí si na záchod a pak si to rázuje zpátky do pelechu. Vyhýbá se stopám ze včerejší noci. Hromádkám popela, cestovní tašce nadouvající se špinavým prádlem, židli ležící na boku.

V posteli stráví několik dalších hodin. Pohybuje se kolem paučinkově tenké hranice mezi neklidným spánkem a polovičným bezvědomím. Ničí ji kocovina a sténá s příkrývkou přehozenou přes hlavu. Když se definitivně probudí, obloha má stále hnusnou barvu splašků.

Z dálky k ní přes záclony doléhá šum Broadway Market. V parku na druhé straně ulice si hrají děti a výskají. Zato Marianne dokáže jenom ležet jako mrtvola.

Včera procitla v Noahově posteli a cítila na zádech jeho teplo. Z příkrývky, kterou měli celou noc omotanou kolem nohou, stoupala slaná vůně. Oba ještě napůl spali, když jí vysoukal noční košili. Ranní slunce kreslilo kolem závěsů zlatou linku, když se k němu tiskla. Horko, slunce, ranní sůl. Pocítila něco jako rozkoš. Něco jako zapomínání.

Když bylo po všem, sklouzla z lůžka a on ji chytil za zápěstí. Zaryl prsty do její kůže tak tvrdě, až se objevily bílé pŕlmesíčky. Zalapala po dechu.

„Ach, bože, promiň!“ kál se Noah, který se poprvé zcela probral. „Jenom se tě nemůžu nabažit.“ Sklonila se k němu a usmála se. Vlasy jí spadly jako opona. Zatímco prstem přejížděla po záhybu na prostěradle, nedokonalosti, kterou právě vytvořili, přitáhl ji k sobě. Paže má svalnaté jako námořník z kreslených filmů. Představuje přesně ten typ muže, kterému se vždycky chechtala. S *Gregem* se jim chechtali. „Urostlý jako kus vola a blbý jako štoudev,“ smál by se Greg. Ale Noah není hloupý. A líbal ji, jako by ji dokázal milovat. A ona ho líbala na oplátku a kašlala na nevyčištěné zuby.

Umí si představit, že by Noaha milovala. A brzy. Pořád jsou na začátku. Ale přes všechnu temnotu, která je k sobě svedla, vypadá společně strávený čas jako záblesk světla. Marianne doufá, že on to cítí stejně.

Ale teď tu leží sama, prochládlá a vyděšená. Celý dům tone v tichu, je tu jenom ona. Žádní sousedé okolo. Vedlejší budovy slouží přes týden jako kanceláře naplněné roztráštěnými sny dočasných zaměstnanců placených od hodiny. Dole se přelévá temnota zkrachovalého podniku. Nahoře je půda plná pavouků a vánočních dekorací, které už nikdy nepoužije. Při vzpomínce na poslední Vánoce se usklíbne. Byla zbytečně podrážděná a odmítla jít do domu jeho rodičů. Odstupí jí někdy, že si nechala poslední Vánoce jejich syna pro sebe?

Loni v prosinci slavila první Vánoce bez Grega. Odletěla za matkou do jejího nového domu ve Francii a většinu času proležela v pokoji pro hosty, protože si nevydržela s nikým povídat. Teď myslí na Noaha. Představuje si, jak silnými prsty pečlivě balí dárky pro Daisy. Jak to zvládne, až z ní vyroste protivná a vzpurná puberťačka, zároveň náročná i potřebná? Marianne doufala, že příští Vánoce stráví s nimi. A v létech, která přijdou, možná pomůže Daisy proplout nástrahami dospívání jako holka holce. Mámu jí nenahradí, ale mohou si být blízké. Třeba, kdyby to vyšlo, Daisy by mohla mít bratříčka nebo sestřičku.

Pokud tu stále budu.

Blahopřeji! Někdo si přeje vaši smrt.

Jako učitelka dějepisu přináší smrt do třídy jako číslo, poznámku pod čarou. Tady zemřely tisíce lidí, tam skonala nějaký král. Jednorázová záležitost jako konec propisky, kterou žvýká, když třída pracuje samostatně. Smrt dlouho nebyla součástí jejího života, dokud do ní nenarazila ve stejné chvíli jako kola automobilu do Grega. Jaký konec naplánovali pro ni? A proč? Především proč?

Marianne strávila celý rok budováním nové existence. Osvojila si novou rutinu, našla si nového přítele. Vytvářela si budoucnost. A teď jí smrt znovu klepe na dveře. *Tohle přece nemůže být pravda!*

Tlukot srdce cítí v hlavě i v kostech. Kručí jí v žaludku. Tam, kde spočíval posvátný slaný koláč, zůstaly jen kyselé šťávy a žluč. Svědí ji kůže po celém těle, od hlavy až k patě. Mělce dýchá. Včera si nenabila mobil, protože byla příliš opilá a otřesená, než aby se starala o normální záležitosti. Najde ho zamotaný v příkrývkách.

Natáhne rozechvělou ruku, aby ho připojila k nabíječce. Z každého pohybu má mořskou nemoc. Textovka od Jane z Dubaje s dotazem, jestli si nechce popovídat. Zmeškaný hovor od mámy, který zaspala. Zpráva od Noaha zaslaná přes WhatsApp. „Myslím na tebe. X.“ Poslal ji včera v noci v jedenáct, zatímco ona se hrabala v králičí noře odhodlaná dosáhnout na samé její dno.

Bolí ji nohy, ale vyhrabe se z postele a vrávorá chodbou nasycenou ranním chladem. Zvedne převrženou židli a opatrně usedne ke stolu. Pálí jí oči. Zahledí se na Gregův notebook. Neotevřít ho se zdá jako ta nejsnazší věc na světě. Tak proč ho včera večer nedokázala nechat na pokoji? Jiné truchlící manželky by do něj nelezly. Noah by si ho ani nevšiml.

Ale Marianne se nezdráhala tu děsivou skříňku s ohnutými panty a utrženým víkem otevřít. Greg posílal maily své bývalé

a tajně chodil na darknet. A teď tu zůstala sama, odkázaná jen na sebe, aby bojovala s tím, co přijde, aniž tuší, co by to mohlo být. Anebo kdy. Pokud vůbec.

A přestože se trápí takovými úvahami a pokouší se všechna fakta propojit nějakou logikou, v hlavě jí běží následující smyčka: „Tohle nemůže být pravda, tohle nemůže být pravda, tohle nemůže být pravda.“ Protože tohle přece *nemůže* být pravda. Nebo jo? Normální lidi přece nekončí na seznamech lidí na zabítí.

S mobilem stále zapojeným do zásuvky pátrá po čísle místní policejní stanice. Jak se zdá, existuje pouze centrální číslo pro neurgentní případy. Ale co může být naléhavějšího než smrt? Volat na tísňovou linku jí přesto připadalo jako šílenost.

Napřed natuká na klávesnici mobilu 141, ačkoliv netuší, jestli tahle služba, nabízející skrývání čísla, pořád funguje, a potom přidá zbylá numera. Čeká v pořadí, až se jí někdo ozve, a hlavu sužovanou kocovinou mučí hudba přehrávaná v pozadí jako kolovrátek.

Konečně se jí ozve žena s příjemným velšským přízvukem. Mluví, jako by četla ze scénáře, a na závěr zatrykuje: „A jak vám můžu pomoci?“

Marianne polkne. *Kde mám začít?* „Jde o to, že...“

„Ano?“

„Někdo mi hrozí smrtí.“

„Jestli jste v ohrožení života, ukončete tento hovor, a vytočte tís-“

„Ne, takhle to není! Chci tím říct, že nevím kdy..., anebo jestli...“

„Mohla byste mi říct vaše jméno, adresu, a kde se momentálně nacházíte?“

„Ne, je mi líto, ale to nejde. Musím zůstat v anonymitě.“

„Paní, jak vám potom máme pomoci? Zní to jako...“

„Nahráváte si to?“ vyhrkne znenadání Marianne.

„Ano. Hovor může být nahráván pro účely výcviku. Říkala jsem vám na zač-“

„Můžete to vypnout?“ *Co když to někdo sleduje? Co když se někdo dokáže dostat do těchhle záznamů?*

„Takovou kompetenci bohužel nemám, ale záznamy jsou jen pro interní použití. Co kdybyste mi vysvětlila, proč se cítíte v ohrožení?“

„Dobře. Možná to bude znít bláznivě, ale něco jsem našla na temném webu. Psalo se tam, že unikly nějaké informace z databáze lidí určených k likvidaci, a máte se podívat, jestli se tam náhodou nenajdete.“

Žena mlčela.

„Napřed jsem zkusila jméno svého muže, který loni zemřel, ale nebyl tam.“

„Promiňte, ale chcete tím říct, že byl váš manžel zavražděn?“
Do jejího hlasu se vkrade úsečnost.

„Ne, můj muž zemřel při dopravní nehodě, ale já jsem zadala svoje jméno – a ono tam bylo.“

„Vaše jméno bylo na darknetu na seznamu osob určených k vraždě?“ Nevěří svým uším a ani se to nesnaží skrýt. Najednou mluví hlasitěji a Marianne si představuje, jak její kolegové natahují krky, aby lépe slyšeli.

„Ano,“ přisvědčí Marianne, „a já nevím, co mám dělat. Bojím se, že když půjdu na policii, oni se to dozvědí, a bude to jenom horší.“

„Kdo se to dozví?“

„Vrahouni.“

„Vrahouni,“ opakuje žena.

Marianne ignoruje pochybovačný tón. „Ale když s tím půjdu na policii, co se stane?“

Žena se odmlčí, než řekne: „Napřed s vámi sepíšou oznámení. Ale budete jim muset prozradit svoji totožnost. A budou se dopodrobna zajímat o to, proč si myslíte, že jste... ehm... v databázi nějakých vrahů.“